

WILBUR

KONINKRIJK VAN DE ZON

SMITH

MET MARK CHADBOURN

XANDER

AVONTUUR

De twee mannen klauterden onder de toeziende blikken van de goden over het hooggelegen terrein. Eenmaal boven strekte het kale landschap zich onder het zilveren maanlicht uit en kreeg het vorm door de schaduwten. Vanuit het oosten kwam een koele bries die de aardse aroma's van de weelderige begroeiing aan weerszijden van de Nijl met zich meebracht.

Ze waren al sinds hun kindertijd bevriend. Hui was de dapperdere van de twee. Hij droeg slechts een linnen kilt, waarvan de uiteinden bij zijn middel aan elkaar waren gebonden. Hierdoor waren zijn tanige en sterke ledematen te zien. In Lahun, hun woonplek die ze bij zonsondergang steeds hadden verlaten, beschouwden velen hem nog als een kind. Hui gaf zijn jeugdige gelaatstreken daar de schuld van, die nog altijd onschuld uitstraalden: zijn wangen waren iets te vol en hij had geen zorgrimpeltjes rond zijn mond of op zijn voorhoofd. Een kind! Hij was al zeventien! Hij rimpelde zijn neus. Die lasteraars zouden gauw genoeg beseffen dat ze ongelijk hadden.

'Zie je het?' vroeg Kyky met bevende stem.

Zijn bijnaam betekende 'aap', want daar leek hij op met zijn magere armen die bijna tot aan zijn knieën leken te reiken en zijn smalle gezicht met grote donkere ogen.

Hui drukte een vinger tegen zijn lippen. Hurkend strekte hij zijn hals om naar de sterren te kijken die door de lucht bewogen. Ja, de goden keken altijd mee, dat wist iedere dwaas. Hij beefde onder het gewicht van die glinsterende ogen.

Hij ging een grootse toekomst tegemoet, als die hogere machten dat wilden, en vanavond zou hij zijn eerste stap zetten op dat pad naar de roem.

Dat griezelige blaffen dat ze tijdens de klim hadden gehoord klonk opnieuw, dichterbij, en zijn hart sloeg op hol.

Hui liet zijn blik van de grillig getande rotsen op de heuvels, waar hij de sporen van de oude woestijndolers had gevolgd, glijden naar de glooiende golven van het woestijnzand in het westen. Hij tuurde ingespannen naar het oosten, waar hij heel vaag de Grote Rivier zag glinsteren in een nabootsing van de twinkelende sterren erboven.

Dat bovennatuurlijke gejammer weerklonk opnieuw, dit keer bijna naast Hui, en hij sprong overeind.

Kyky zette grote ogen op en greep Hui's schouder beet. 'Wat was dat?'

Hui lachte op een hopelijk geruststellende manier. 'Hou moed, mijn vriend.'

'Je hebt ons naar deze eenzame plek gesleurd, ver van onze veilige huizen, en nu zeg je dat ik niet bang moet zijn?' ratelde Kyky. 'De oude mannen op de bankjes bij de muren zeggen dat het spookt in deze heuvels. Er zijn hier demonen.'

Hui onderdrukte zijn minachting, maar toen stak Kyky bevend een vinger uit.

Er verrees een silhouet achter een uitstulping van bruine rots. Er staken twee hoorns omhoog van het hoofd. Kil glinsterende ogen starden naar hen. Daar kwam opnieuw dat klaaglijke blaffen.

Kyky sloeg zijn handen tegen zijn wangen en jammerde: 'O, Hui, je hebt ons verdoemd.'

Hui verstijfde. Hij zou standvastig zijn, ook al trilden zijn benen, want dat was wat geweldige leiders deden.

Het wezen kwam verder overeind tot het maanlicht de duisternis die het bedekte verdreef, en Hui slaakte een zucht van opluchting. Die hoorns waren lange puntoren, die smalle kop en schuinstaande ogen katachtig. Het was een caracal. Hij had er maar een keer eerder een gezien, maar hij had gehoord dat ze blaften als honden.

Hui sloeg met zijn handen op zijn dijen en lag dubbel van het lachen. Toen gooide hij een steen om de kat te verjagen. 'We schrikken van schaduwen,' zei hij grinnikend.

'Kun je ons dat kwalijk nemen?'

'Dit is een nacht voor grootse dingen...'

'Eerder een nacht waarop dwazen hun verdiende loon krijgen.' Kyky schopte opstandig een wolk zand op. 'De kans is groter dat ons de keel

wordt doorgesneden en dat we worden achtergelaten als een feestmaal voor de gieren.’

Daar kon Hui niets tegen inbrengen, maar hij bleef zijn vriend opgewekt aankijken. ‘Je piept wel anders als we terugkeren met een geschenk van de goden.’

‘Als we terugkeren.’

‘Hou moed, aapje!’ Hui sloeg een arm om de schouders van zijn vriend. ‘Laat het vuur in je buik brullen! Vannacht zal je leven veranderen.’ Toen hij Kyky zijn neus zag rimpelen zei hij er vlug achteraan: ‘Ten goede, natuurlijk. Meisjes zullen zich aan je voeten werpen, je smeken om ze te nemen. De pestkoppen die je je hele leven hebben gekweld zullen uit eerbied het hoofd buigen. Je zult een koning onder de mensen zijn. Omarm dit moment.’

Kyky schudde zijn hoofd. ‘Het is te gevaarlijk. We kunnen beter teruggaan.’

Hui glimlachte om zijn frustratie te verbergen. Hier was nog meer overredingskracht nodig.

‘En een prijs van onschatbare waarde mislopen?’ Hij klauterde op een rots en wees naar de sterren. “Een vuur dat door de hemel schiet...” Dat was wat de oude woestijdoler zei. Waar dat op de aarde was gestort, was het zand in glas veranderd en in het midden van een brede krater had een zwarte steen gelegen. De Ka-steen, zo noemde de woestijdoler die. Niet de Ka-stenen die werden achtergelaten in graf-tombes, nee. Een die is gevuld met de essentie van de goden. Hij heeft me zelf verteld dat die magische krachten bezat. Sommigen zeggen dat een man daardoor met de vogels mee kan vliegen, als hij de juiste gebeden opzegt. Anderen dat het de fantomen wekt van degenen die een plek in het hiernamaals is ontzegd...

‘Sommigen zeggen, sommigen zeggen...’ Kyky liep ongedurig heen en weer. ‘Waarom heeft die oude woestijdoler niet zelf zijn voordeel gedaan met die magie? Omdat die van hem was gestolen... losgerukt uit dode vingers toen al zijn metgezellen waren afgeslacht.’ Kyky wierp zijn handen in de lucht. ‘Gestolen door de Klauwieren! De meest bloeddorstige bandieten in heel Egypte. En nu wil jij de steen van hen stelen. Waanzin. Waarom heb ik ooit naar jou geluisterd?’

Hui wendde zich af, deed alsof hij tussen de wirwar van stenen in het stof naar het spoor aan het zoeken was. Kyky was moe en prikkelbaar na de lange tocht, maar er school een kern van waarheid in zijn woorden. Hui kon niet ontkennen dat hij zelf ook gespannen was. Ondanks al zijn bravoure kende hij de risico's. Het was één ding om een dief te beroven, maar om het kamp van de Klauwieren binnen te sluipen en hun meest kostbare bezitting te stelen... Tja, Kyky had voor de verandering eens gelijk. Dat was waanzin.

Kalm blijven, dacht Hui. Je bent moedig.

Hij sloeg zijn blik opnieuw op naar de hemel en speurde de sterrenbeelden af tot hij de Vier Zonen van Horus vond... daar, precies zoals zijn vader hem die had beschreven toen hij klein was. Zijn gids. Zijn toekomst. Hij voelde zich getroost.

Hij dacht terug aan de witte muren van Lahun, waar hij de eenzame en hongerige woestijndoler had ontmoet die om brood had gesmeekt. Gekleed in een zwart gewaad, met een sjaal om zijn hoofd gewikkeld had de man een gezicht gehad dat net zo door de wind verweerd en door de zon verbrand was als de woestenijen waar die *habiru* door trokken. In ruil voor een droge korst had hij Hui over de Ka-steen en de aanval op zijn karavaan verteld. Hui's ogen waren gaan stralen toen hij de mogelijkheden had ingezien van dat verhaal. Het zou natuurlijk niets kunnen zijn. Die stammen van dolers waren gek op hun verhalen. Maar als dit waar was, dan hadden de goden Hui een kans voorgeschoteld om iets veel groters te bemachtigen dan waar hij ooit van had durven dromen... voor zichzelf, voor zijn vader en familie, voor Lahun.

Hij durfde het er niet met veel mensen over te hebben. Zijn vader Khawy zou hem naar zijn kamer hebben verbannen... Het gevaar was te groot. De bandieten hadden door heel Egypte bloederige sporen nagelaten. Toch fantaseerde hij over het kamp van de Klauwieren in de heuvels, aangevuld door buitgemaakte meisjes die als slavin werden verkocht, en enorme tenten gevuld met een onvoorstelbare buit dankzij hun strooptochten langs de grens van het vruchtbare gebied langs de Nijl ten zuiden van Dasjoer. De bandieten zouden zeker dronken zijn, hun grote succes vieren en zwelgen in de zekerheid dat zij dege-

nen waren die zouden worden gezegend door de goden. Ze zouden te verdoemd zijn om de kleine ratten op te merken die tussen hun tenten door scharrelden om ze van hun geweldige buit te verlossen.

Hui sprong van zijn rots. 'Een timide hart heeft nooit iets groots opgeleverd. Maar als je terug wilt keren, dan hou ik je niet tegen.'

Kyky keek langs de hellingen omlaag naar de verlaten woestijn. 'Alleen?'

'Of je kunt mij volgen naar een groots lot. Stel je eens voor, een geschenk van de goden zelf. De man die dat meeneemt naar Lahun zal worden overladen met eer. De farao zelf zou zo'n held, of zulke helden, met zijn aandacht verblijden.'

Kyky boog aarzelend zijn hoofd. 'Ik ben tevreden met mijn lot. "Held," dat klinkt als een gevaarlijke titel. Nee, vertel me nog eens wat er valt te verdienen door ons leven op het spel te zetten? Iets wat ik in mijn handen kan houden.'

'Rijkdommen die je stoutste dromen overtreffen. Iets wat zo gezegend is, zo zeldzaam, zal begeerd worden door grote en machtige mannen alom. Ze zullen tegen elkaar opbieden om het te bezitten. Daarom hadden de woestijndolers het ook meegenomen. Dat is waarom de Klauwieren het van ze hebben gestolen. Pluk de dag, Kyky, en dan zullen we de rijkste, meest eerbare mannen van heel Lahun zijn. Het zal je nooit meer aan iets ontbreken. Dit is het kostbaarste op de hele wereld.'

Voor Kyky de knoop kon doorhakken, hoorde Hui knarsende voetstappen dichterbij komen. Hij trok zijn korte mes tussen de vouwen van zijn kilt vandaan. Hij had geen idee hoe hij het moest gebruiken om zich te verdedigen, hij had van zijn leven nog nooit gevochten. Hij bad dat het maanlicht dat tegen het koper weerkaatste de ander zou afschrikken.

Kyky kreunde bevend.

Er doemde een gestalte op uit het donker.

Met een huivering van opluchting zag Hui dat het Qen was. 'Broeder!' groette hij. 'Probeer je ons de stuipen op het lijf te jagen?'

'Zacht praten,' snauwde Qen.

Toen hij abrupt voor hen tot stilstand kwam, zag Hui dat zijn oudere

broer angstig om zich heen keek. Hij had het laatste stuk van het pad naar het bandietenkamp vast verkend.

‘Wat is er?’ vroeg Hui.

Qen greep zijn arm beet. ‘We moeten teruggaan.’

‘Komen de Klauwieren eraan? Weten ze van ons plan? Gaan ze ons de buik openrijten en ons achterlaten voor de gieren?’ Kyky’s paniek klonk duidelijk door in zijn stem.

‘Kom mee.’

Qen draaide zich met een ruk om en rende nu voorovergebogen terug over de stenen.

Hui’s spanning nam toe. Qen was langer dan hij, zo dun als een naald, met ingevallen wangen waardoor hij eruitzag alsof hij in geen dagen een fatsoenlijke maaltijd had gegeten. Maar als hij grijnsde, dan straalde zijn gezicht en voelde iedereen om hem heen zijn vreugde. Ze hadden dezelfde vader, maar verschillende moeders. Khawy had eerst Qens moeder Isetnofret tot vrouw genomen vanwege politieke redenen en ze had hem ook nog een dochter geschonken: Ipwet. Hui was dol op haar. Maar Khawy was verliefd geworden op Kiya, Hui’s moeder, die tijdens zijn geboorte was gestorven. Dat verklaarde waarom de twee broers er zo anders uitzagen. Maar ook hun karakter was totaal anders. Qen was zo hard als de rotsen op deze heuvel, onbuigzaam als hij iets begeerde, en in zijn slanke lichaam school een enorme kracht. Toen ze jonger waren, had Hui gezien dat hij twee pestkoppen in elkaar had geslagen. Hij had het hoofd van een van de jongens herhaaldelijk tegen de muur geslagen van hun vaders huis tot zijn neus gebroken was, zijn lippen pulp waren en hij de helft van zijn tanden miste. Qen was daarnaast moedig. Wat hem ook dwarszat, het zou verstandig zijn om hem serieus te nemen.

Hui en Kyky volgden Qen. Ze renden met zijn drieën dicht bij elkaar zoals ze al van kleins af aan deden. Dit waren de mannen die Hui meer dan alle anderen vertrouwde, de enige mannen die hij over zijn grote avontuur had willen vertellen. Hun hele leven lang hadden ze nauwelijks een dag zonder elkaar doorgebracht. Ooit waren ze met hun draaitollen door de straten van de Bovenste Stad gerend en hadden ze gekibbeld tijdens het kegelen. Nu waren ze aanstaande dieven en hel-

den. Het voelde goed dat ze hier vannacht ook met zijn drieën waren.

Qen kwam tot stilstand aan het begin van een pad langs een geul tussen twee hoog oprijzende stenen en keek omhoog.

Hui volgde zijn blik. Er staken zes vormen af tegen de sterrenhemel die boven de grond leken te zweven. Ze bewogen mee op de wind die over het hoge terrein scheerde.

In eerste instantie beseft Hui niet wat hij zag.

Kyky liet echter nog een gesmoorde kreun horen. Hij keek naar het tafereel, alsof hij bad dat hij het verkeerd had gezien, alvorens zijn gezicht vol afschuw af te wenden.

Hui sloop naar voren tot hij naast zijn broer stond. Zwijgend starden ze voor zich uit.

De lichamen hingen aan een touw dat tussen de twee rotsen was gespannen. De gieren en wouwen hadden al gesmuld van het zachte vlees van de gezichten. De jukbeenderen en kaken waren kaal gepikt en rijen vergeelde tanden grimasten. Het waren echter die lege kassen, diep en zwart als de groeven van Duat, die op hen neerkeken, hen onwaardig bevonden, die hen met angst vervulden.

Kyky liet zich op zijn knieën vallen en wong zijn handen.

‘De Klauwieren hebben weinig eerbied voor de ziel van hun slachtoffers,’ mompelde Qen. Hij staaarde in de donkere kassen van het dichtstbijzijnde visioen van marteling.

‘Een waarschuwing,’ stelde Hui vast.

En de boodschap was duidelijk. Vreemdelingen stond voorbij dit punt alleen maar de dood te wachten.

Gouden vonken stegen op naar de schitterende sterrenbeelden aan de hemel. Hoewel de wind het kampvuur nog oprakelde tot een laatste brul, begonnen de vlammen te krimpen. De sintels gloeiden rood tussen golven grijze as. In het flakkerende amberkleurige licht bewoog een verzameling hoge vierkante tenten mee. Daarvandaan kwam ook het geluid van snikken, ongetwijfeld afkomstig van een van de gevangene meisjes, al werd dat net zo abrupt gesmoord als dat het was begonnen.

Het kamp van de Klauwieren sluimerde onder het licht van de vollemaan.